

Lekcje Biblijne 2/2017

*Kwartalnik biblijno-katechetyczny pomocny w studiowaniu Pisma Świętego
Ukazuje się od 1908 roku*

Robert McIver

Paś owieczki moje

1 i 2 List Piotra

 Wydawnictwo
„Znaki Czasu”

WARSZAWA 2017

TYTUŁ ORYGINAŁU
Adult Sabbath School Bible Study Guide 2/2017: „Feed My Sheep”: 1 and 2 Peter

DYREKTOR WYDAWNICZY
Mirosław Harasim

TLUMACZ
Jan Trzeciak

PROJEKTANTKA OKŁADKI
Daria Gil-Ziędalska

TYPOGRAF
Jarosław Kauc

AUTOR DOŚWIADCZEŃ I REFLEKSJI MISYJNYCH
Remigiusz Krok

REDAKTOR I KOREKTOR
Mirosław Chmiel

Cytaty biblijne zaczerpnięto z *Biblii warszawskiej*:
BW — *Biblia warszawska* © Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa 2011,
chyba że zaznaczono inaczej (inne całościowe przekłady *Biblii*):
BG — *Biblia gdańska* © Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo Biblijne, Warszawa 1985,
BI — *Biblia interlinearna* © Oficyna Wydawnicza „Vocatio”, Warszawa 2003-2014,
BKR — *Biblia Kazimierza Romaniuka* © Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa 1998,
BT — *Biblia Tysiąclecia* © Wydawnictwo Pallottinum, Poznań 2003.

© 2017 General Conference of Seventh-day Adventists
All rights reserved

ISSN 0239-359X

ISBN 978-83-7295-362-9

Zamówienia na publikacje prosimy kierować pod adresem:
Dział Handlowy Wydawnictwa „Znaki Czasu”
ul. Foksal 8/6
00-366 Warszawa
tel.: 22-331-98-00
e-mail: kontakt@znakiczasu.pl
księgarnia internetowa: sklep.znakiczasu.pl

SPIS TREŚCI

SKRÓTY NAZW KSIĄG BIBLIJNYCH	4
WPROWADZENIE.....	5
Lekcja 1 • PIOTR.....	7
Lekcja 2 • DZIEDZICTWO NIEZNIKOME.....	14
Lekcja 3 • KRÓLEWSKIE KAPŁAŃSTWO.....	21
Lekcja 4 • WSPÓŁŻYCIE SPOŁECZNE.....	28
Lekcja 5 • ŻYCIE DLA BOGA.....	35
Lekcja 6 • CIERPIENIE DLA CHRYSTUSA.....	42
Lekcja 7 • SŁUŻEBNE PRZYWÓDZTWO.....	49
Lekcja 8 • JEZUS W LISTACH PIOTRA.....	56
Lekcja 9 • BĄDŹ TYM, KIM JESTEŚ.....	63
Lekcja 10 • PROROCTWA I <i>PISMO ŚWIĘTE</i>	70
Lekcja 11 • FAŁSZYWI NAUCZYCIELE.....	77
Lekcja 12 • DZIEŃ PAŃSKI.....	84
Lekcja 13 • GŁÓWNE TEMATY LISTÓW PIOTRA.....	91
PROJEKTY MISYJNE.....	98
DOŚWIADCZENIA I REFLEKSJE MISYJNE.....	99
ZACHODY SŁOŃCA I POBUDKI PORANNE.....	100
KALENDARZ CZYTANIA <i>BIBLI</i>	103

SKRÓTY NAZW KSIĄG BIBLIJNYCH

Ab	— <i>Księga Abdiasza</i>	2 Krl	— <i>2 Księga Królewska</i>
Ag	— <i>Księga Aggeusza</i>	1 Krn	— <i>1 Księga Kronik</i>
Am	— <i>Księga Amosa</i>	2 Krn	— <i>2 Księga Kronik</i>
Ap	— <i>Apokalipsa Jana (Objawienie Jana)</i>	Lb	— <i>Księga Liczb (4 Księga Mojżeszowa)</i>
Dn	— <i>Księga Daniela</i>	Lm	— <i>Lamentacje (Treny)</i>
Dz	— <i>Dzieje Apostolskie</i>	Łk	— <i>Ewangelia Łukasza</i>
Ef	— <i>List do Efezjan</i>	Mi	— <i>Księga Micheasza</i>
Est	— <i>Księga Estery</i>	Mk	— <i>Ewangelia Marka</i>
Ez	— <i>Księga Ezechiela</i>	Ml	— <i>Księga Malachiasza</i>
Ezd	— <i>Księga Ezdrasza</i>	Mt	— <i>Ewangelia Mateusza</i>
Flm	— <i>List do Filemona</i>	Na	— <i>Księga Nahuma</i>
Flp	— <i>List do Filipian</i>	Ne	— <i>Księga Nehemiasza</i>
Ga	— <i>List do Galatów (List do Galacjan)</i>	Oz	— <i>Księga Ozeasza</i>
Ha	— <i>Księga Habakuka</i>	1 P	— <i>1 List Piotra</i>
Hbr	— <i>List do Hebrajczyków</i>	2 P	— <i>2 List Piotra</i>
Hi	— <i>Księga Hioba (Księga Joba)</i>	Pnp	— <i>Pieśń nad Pieśniami</i>
Iz	— <i>Księga Izajasza</i>	Prz	— <i>Księga Przyszłów (Przypowieści Salomona)</i>
J	— <i>Ewangelia Jana</i>	Ps	— <i>Księga Psalmów</i>
1 J	— <i>1 List Jana</i>	Pwt	— <i>Księga Powtórzonego Prawa (5 Księga Mojżeszowa)</i>
2 J	— <i>2 List Jana</i>	Rdz	— <i>Księga Rodzaju (1 Księga Mojżeszowa)</i>
3 J	— <i>3 List Jana</i>	Rt	— <i>Księga Rut</i>
Jk	— <i>List Jakuba</i>	Rz	— <i>List do Rzymian</i>
Jl	— <i>Księga Joela</i>	Sdz	— <i>Księga Sędziów</i>
Jon	— <i>Księga Jonasza</i>	1 Sm	— <i>1 Księga Samuela</i>
Joz	— <i>Księga Jozuego</i>	2 Sm	— <i>2 Księga Samuela</i>
Jr	— <i>Księga Jeremiasza</i>	So	— <i>Księga Sofoniasza</i>
Jud	— <i>List Judy</i>	1 Tes	— <i>1 List do Tesaloniczan</i>
Koh	— <i>Księga Koheleta (Księga Kaznodziei Salomona)</i>	2 Tes	— <i>2 List do Tesaloniczan</i>
Kol	— <i>List do Kolosan</i>	1 Tm	— <i>1 List do Tymoteusza</i>
1 Kor	— <i>1 List do Koryntian</i>	2 Tm	— <i>2 List do Tymoteusza</i>
2 Kor	— <i>2 List do Koryntian</i>	Tt	— <i>List do Tytusa</i>
Kpł	— <i>Księga Kapłańska (3 Księga Mojżeszowa)</i>	Wj	— <i>Księga Wyjścia (2 Księga Mojżeszowa)</i>
1 Krl	— <i>1 Księga Królewska</i>	Za	— <i>Księga Zachariasza</i>

WPROWADZENIE

Pasienie owiec. W tym kwartale będziemy studiować *1 i 2 List Piotra*. Piotr towarzyszył Jezusowi w najważniejszych chwilach Jego publicznej działalności. Stał się on jednym z wybitnych przywódców Kościoła wczesnochrześcijańskiego. Choćby te 2 fakty przemawiają za tym, by starannie przestudiować jego listy. Jednak są one godne uwagi także ze względu na to, iż zostały napisane do zbiorów w trudnych czasach — w okresie prześladowań i zagrożenia ze strony fałszywych nauczycieli działających wewnątrz Kościoła.

Piotr ostrzega, że ci fałszywi nauczyciele będą między innymi szerzyć zwątpienie co do powtórnego przyjścia Jezusa. Będą mówić:

— „Gdzież jest przyobiecane przyjście jego? Odkąd bowiem zasnęli ojcowie, wszystko tak trwa, jak było od początku stworzenia” (2 P 3,4).

Dzisiaj, niemal 2000 lat później, dobrze rozumiemy to ostrzeżenie, nieprawdą?

Poza ostrzeżeniem przed fałszywymi nauczycielami Piotr kilkakrotnie nawiązuje do kwestii cierpienia, jakie spotykało pierwszych chrześcijan. Cierpienie to, jak twierdzi apostoł, odzwierciedla cierpienie Jezusa, który w swoim ciele poniósł nasze grzechy na krzyż (zob. 1 P 2,24). Dobrą nowiną jest to, że śmierć Jezusa przynosi nam uwolnienie od wiecznej śmierci spowodowanej przez grzech oraz daje nam możliwość życia w sprawiedliwości tu i teraz, jeśli tylko Mu ufamy (zob. 1 P 2,24).

Piotr zapewnia, że Jezus nie tylko umarł za nasze grzechy, ale także przyjdzie powtórnie, by wykonać wyrok sądu Bożego (zob. 2 P 3,10-12). Podkreśla fakt, iż perspektywa sądu powinna mieć istotne praktyczne przełożenie na życie człowieka wierzącego. Gdy Jezus przyjdzie powtórnie, unicestwi wszelki grzech i oczyści ziemię ogniem (zob. 2 P 3,7). Wówczas chrześcijanie otrzymają dziedzictwo przygotowane dla nich przez Boga w niebie (zob. 1 P 1,4).

Piotr bardzo praktycznie pisał o tym, jak powinni żyć chrześcijanie. Po pierwsze i najważniejsze chrześcijanie powinni miłować się nawzajem (zob. 1 P 4,8). Apostoł tak podsumował swoje nauczanie w tej kwestii: „Bądźcie wszyscy jednowyślni, współczujący, braterscy, miłosierni, pokorni” (1 P 3,8).

Listy Piotra są także żarliwym przekazem ewangelii, która jest najważniejszym przesłaniem całej *Biblii*. Jeśli ktokolwiek znał zbawienną łaskę Bożą, to z pewnością tą osobą był Piotr. Ten Piotr, który publicznie i bezczelnie wyparł się swego Pana (przeklinając przy tym), mówiąc: „Nie znam tego człowieka” (Mt 26,74 BG), później otrzymał od Jezusa wezwanie:

O przewodniku dla nauczycieli w szkole sobotniej

Przewodnik dla nauczycieli do prowadzenia bieżącego studium opartego na *Lekcjach Biblijnych* znajduje się na internetowej stronie <http://adwent.pl/sekretariaty/sekretariat-szkoly-sobotniej/>.

— „Paś owieczki moje” (J 21,17).

2 listy Piotra są przykładem tego, jak realizował on to powołanie — pasł owieczki Pańskie.

Oczywiście pasienie to obejmowało głoszenie wielkiej prawdy o zbawieniu z łaski przez krew Chrystusa — prawdy, którą podkreślał z takim naciskiem inny wielki apostoł, Paweł. Jest to prawda o Bożej łasce. Piotr znał ją dobrze nie tylko jako teorię czy zasadę wiary, ale jako rzeczywistość, której doświadczył z całą mocą.

W swoim komentarzu do jednego z listów Piotra Marcin Luter napisał: „Tak więc list ten jest jedną z najwspanialszych ksiąg *Nowego Testamentu* i prawdziwie czystą ewangelią. Piotr czyni bowiem to samo, co czynił Paweł i wszyscy ewangelici, mianowicie głosi prawdziwą naukę wiary o tym, jak Chrystus został nam dany, aby zgładzić grzechy nasze i zbawić nas”¹.

Jezus polecił Piotrowi karmić Jego owieczki. I my do nich należymy, a więc pozwólmy się nakarmić!²

¹ Martin Luther, *Commentary on the Epistles of Peter and Jude*, Grand Rapids 1982, s. 2-3.

² Autorem *Lekcji Biblijnych 2/2017* jest dr Robert K. McIver pochodzący z Nowej Zelandii. Pracuje w Avondale College w Australii, gdzie wykłada Biblię i archeologię. Napisał kilka książek, w tym m.in. *The Four Faces of Jesus* oraz *Beyond the Da Vinci Code* (przyp. red.).

PIOTR

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Łk 5,1-11; Mt 16,13-17; 14,22-33; Łk 22,31-34.54-62; Ga 2,9.11-14.

TEKST PAMIĘCIOWY: „A widząc wicherę, zląkł się i, gdy zaczął tonąć, zawołał, mówiąc: Panie, ratuj mnie. A Jezus zaraz wyciągnął rękę, uchwycił go i rzekł mu: O mało wierny, czemu zwątpiłeś?” (Mt 14,30-31).

Piotr jest autorem dwóch nowotestamentowych listów nazwanych jego imieniem. Był on jednym z pierwszych uczniów Jezusa i wytrwał przy Nim przez cały okres Jego publicznej działalności. Jako jeden z pierwszych znalazł się także przy grobie zmartwychwstałego Zbawiciela. Tak więc Piotr miał bogate doświadczenie, z którego w natchnieniu Ducha Świętego mógł czerpać, pisząc swoje listy, dzięki czemu przemawiają one z niezwykłą mocą: „Gdyż oznajmiliśmy wam moc i powtórne przyjście Pana naszego, Jezusa Chrystusa, nie opierając się na zręcznie zmyślonych baśniach, lecz jako naoczni świadkowie jego wielkości” (2 P 1,16).

Piotr jest często wspominany w ewangeliach, zarówno w chwilach wzlotów, jak i upadków. Zazwyczaj zabierał głos w imieniu wszystkich uczniów w ich rozmowach z Jezusem. Po zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu Jezusa Piotr stał się jednym z pierwszych wybitnych przywódców Kościoła. Możemy o nim przeczytać także w *Dziejach Apostolskich* i *Liście do Galatów*.

Co najważniejsze, Piotr wiedział, co to znaczy popełniać błędy, otrzymać przebaczenie i iść naprzód w wierze i pokorze. Doświadczając osobiście łaski Bożej, stał się mocnym rzecznikiem nas wszystkich, którzy potrzebujemy doświadczenia łaski.

Gdy po raz pierwszy spotykamy Piotra, jest on zwykłym rybakim z Galilei (zob. Mt 4,18; Mk 1,16; Łk 5,1-11). Łowił on całą noc, ale daremnie. Na polecenie Jezusa Piotr i jego towarzysze zarzucili sieci raz jeszcze. Jakże zdumiewali się, gdy zagarnęli takie mnóstwo ryb, iż łódź ledwie mogła je pomieścić. Co musiało się dziać w ich głowach po tym wymownym cudzie?

Przeczytaj Łk 5,1-9. Jak słowa wypowiedziane do Jezusa w Łk 5,8 świadczą o Piotrze? Co mówią nam o tym, na jakim etapie duchowego rozwoju znajdował się Piotr?

Piotr musiał być pod ogromnym wrażeniem tego, czego dowiedział się o Jezusie. Jeszcze przed tym cudem, gdy Jezus polecił jemu i jego towarzyszom zarzucić sieci, Piotr — choć zniechęcony nieudanym nocnym połowem — powiedział:

— „Na słowo twoje zarzucę sieci” (Łk 5,5).

Wydaje się, że Piotr musiał już coś wiedzieć o Jezusie i ta wiedza skłoniła go do posłuszeństwa. Dowody sugerują, że przed tym wydarzeniem Piotr już jakiś czas przebywał w otoczeniu Jezusa.

Być może kluczem do zrozumienia tej sytuacji jest Łk 5,3, gdzie czytamy, co stało się, zanim nastąpił cudowny połów: „A [Jezus] wszedłszy do jednej z tych łodzi, należącej do Szymona, prosił go, aby nieco odjechał od brzegu; i usiadłszy, nauczał rzesze z łodzi”. Być może te właśnie słowa Jezusa zrobiły na Piotrze tak głębokie wrażenie.

Jednak po tym cudzie Piotr odczuł coś więcej w związku z Jezusem — Jego świętość zdecydowaną kontrastującą z grzesznością Piotra. Świadomość własnej grzeszności i gotowość publicznego jej wyznania świadczy, jak bardzo otwarty był Piotr na Jezusa. Nic dziwnego, że został powołany i przyjął to powołanie! Pomimo swoich licznych wad Piotr był człowiekiem uduchowionym i gotowym pójść za Panem bez względu na cenę.

Przeczytaj Łk 5,11. Jaka zasada została wskazana w tym wersecie? Co mówi on nam o tym, jakiego zaangażowania oczekuje od nas Jezus? Co powinien nam mówić o tych rybakach, którzy byli gotowi porzucić wszystko i to właśnie wtedy, gdy ich sieci były pełne?

Jeden z ważnych momentów w działalności Jezusa nastąpił podczas rozmowy z Piotrem. Jezus właśnie miał do czynienia z saduceuszami i faryzeuszami, którzy domagali się od Niego znaku na dowód tego, że jest tym, za kogo się podaje (zob. Mt 16,1-4). Później, gdy Jezus został sam ze swoimi uczniami, nawiązał do dwóch cudów, jakich dokonał, gdy nakarmił tysiące ludzi kilkoma chlebami i rybami. W tym kontekście ostrzegł uczniów przed kwasem faryzeuszy i saduceuszy (zob. Mt 16,11).

Przeczytaj Mt 16,13-17. O czym mówią te wersety? Jakie znaczenie miały słowa Piotra skierowane do Jezusa?

Piotr odważnie wyraził swoją wiarę w Jezusa. Z Mt 16,20 jasno wynika, że jego wyznanie dotyczące Chrystusa jako Mesjasza było podzielane także przez pozostałych uczniów. To miał być punkt zwrotny w działalności Jezusa, choć uczniowie, w tym Piotr, musieli się jeszcze dużo nauczyć.

„Uczniowie wciąż oczekiwali Chrystusa jako panującego w ziemskim królestwie. Wierzyli, że choć tak długo tał swe zamiary, nie będzie się już dłużej godził ze swym ubóstwem i poniżeniem. Zbliżał się czas ustanowienia Jego królestwa. Nigdy w umysłach uczniów nie powstała myśl, że nienawiść kapłanów i rabinów nie będzie przewyciężona i że Chrystus zostanie odrzucony przez własny naród, skazany jako oszust i ukrzyżowany jako złoczyńca”¹.

Gdy tylko uczniowie zrozumieli, że Jezus jest Mesjaszem, zaczął On uczyć ich, że musi cierpieć i umrzeć (zob. Mt 16,21-23), czego Piotr nie był w stanie przyjąć. Niewiele myśląc, postanowił napomnieć Jezusa. Wtedy Jezus surowo zwrócił się do swego ucznia:

— „Idź precz ode mnie, szatanie!” (Mt 16,23).

To chyba najsurowsze słowa wypowiedziane kiedykolwiek przez Jezusa, ale zostały wypowiedziane dla dobra Piotra. Piotr upominając Jezusa, wyraził swoje pragnienia, swoją egoistyczną postawę i swoje oczekiwanie. Jezus musiał go natychmiast powstrzymać (a choć niejako zwrócił się do szatana, Piotr zrozumiał to przesłanie). Piotr musiał się nauczyć, że służenie Panu wymaga cierpienia. Z jego apostoelskich pism jasno wynika, że nauczył się tego dobrze (zob. 1 P 4,12).

Jak często twoje pragnienia są przeciwne temu, czego Bóg pragnie dla ciebie? Jak decydujesz, co robić w takich sytuacjach?

¹ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2013, wyd. XV, s. 378.

Podczas lat spędzonych z Jezusem uczniowie widzieli wiele nadzwyczajnych zdarzeń, ale niewiele z nich może się równać z tym, co zostało opisane w Mt 14,13-33; Mk 6,30-52 i J 6,1-21. Jezus rozmnożył pięć małych chlebów i dwie ryby tak, iż nakarmił nimi wiele tysięcy ludzi. Co pomyśleli uczniowie, gdy ujrzeli ten cud?

Przeczytaj Mt 14,22-33. Jakie zasadnicze przesłanie wynika z tej historii i jak pomaga nam w naszej więzi z Jezusem?

Nakarmienie tłumów było dla uczniów wymownym świadectwem mocy Jezusa. Zrozumieli, że panuje On nad światem przyrody. To tłumaczy, dlaczego Piotr zwrócił się do Jezusa z odważnym, a nawet zuchwałym życzeniem:

— „Panie, jeśli to Ty jesteś, każ mi przyjść do siebie po wodzie” (Mt 14,28).
Jakże zdumiewający wyraz wiary!

Jezus uznał tę wiarę i polecił Piotrowi przyjść, a ten to uczynił, po raz kolejny wyrażając wiarę. Chodzenie po wodzie byłoby niesamowitym wyczynem nawet przy spokojnej pogodzie, ale Piotr uczynił to w środku burzy!

Zazwyczaj podkreślamy w tej historii konieczność stałego patrzenia na Jezusa. Ale wynikają z niej jeszcze inne wnioski. Piotr z pewnością musiał ufać Jezusowi, bo gdyby było inaczej, to nie zwróciłby się do Niego z taką prośbą i nie postąpiłby zgodnie z nią. Jednak gdy zaczął iść po wodzie, przestraszył się, a wówczas zaczął tonąć.

Dlaczego? Czy Jezus nie mógł utrzymać Piotra na powierzchni wody pomimo jego strachu? Jednak Jezus pozwolił, by Piotr znalazł się w sytuacji, w której mógł jedynie zawołać w swej bezradności:

— „Panie, ratuj mnie” (Mt 14,30).

Wtedy Jezus wyciągnął rękę i uczynił to, o co poprosił Piotr. Fakt, iż „Jezus zaraz wyciągnął rękę, uchwycił go” (Mt 14,31), choć mógł po prostu podtrzymać go na powierzchni wody bez fizycznego kontaktu, z pewnością pomógł Piotrowi uświadomić sobie, jak bardzo potrzebuje nauczyć się polegania na Jezusie.

Możemy rozpocząć różne rzeczy w wielkiej wierze, ufając w moc Pańską, ale gdy sytuacja staje się przerażająca, powinniśmy pamiętać słowa Jezusa skierowane do Piotra:

— „O mało wierny, czemu zwątpiłeś?” (Mt 14,31).

Przeczytaj Łk 22,31-34.54-62. Czego możemy się nauczyć z upadku Piotra?

Piotr miał dobre intencje. Wykazywał przy tym więcej odwagi niż pozostali uczniowie. Poszedł nawet za Jezusem, by zobaczyć, co się stanie. Czyniąc to, usiłował jednocześnie pozostać nierozpoznanym. Ten kompromis — uchylenie się od jawnego kroczenia drogą prawości — doprowadził go do 3-krotnego wyparcia się Pana, zgodnie z ostrzeżeniem danym mu przez Jezusa.

Smutna historia wyparcia się Jezusa przez Piotra jest bardzo pouczająca — świadczy o niszczących skutkach kompromisów.

Jak wiemy, historia chrześcijaństwa jest pełna strasznych następstw kompromisów w kwestii zasad wiary. Choć w życiu często musimy iść na kompromis i ustępować w wielu sprawach, to jednak nie wolno nam nigdy naginać prawdy. Jako lud Boży musimy wiedzieć, gdzie jest granica kompromisu bez względu na okoliczności (zob. np. Ap 14,12).

Według Ellen G. White kompromis i upadek Piotra zaczęły się w Getsemane, gdy zamiast modlić się, on wraz z innymi uczniami spał, wskutek czego nie był duchowo przygotowany na to, co miało nastąpić. Gdyby nie zaniedbał modlitwy, „nie zaparłby się swego Pana”¹.

Owszem, Piotr upadł. Ale choć jego upadek był wielki, to jednak łaska Boża jest jeszcze większa: „Gdzie zaś grzech się rozmnożył, tam łaska bardziej obfitowała” (Rz 5,20). Dzięki przebaczeniu udzielonemu przez Jezusa Piotr stał się jednym z najważniejszych przywódców Kościoła wczesnochrześcijańskiego. Jakże ważna nauka dla nas jest zawarta w tej rzeczywistości łaski Bożej. Pomimo naszych upadków powinniśmy podnosić się dzięki łasce i iść naprzód w wierze!

Tak, Piotr wiedział, co znaczy otrzymać przebaczenie. Wiedział z doświadczenia, czym jest ewangelia, gdyż doświadczył nie tylko realiów ludzkiej grzeszności, ale także wielkości i głębi miłości i łaski Boga wobec grzeszników.

Jak możemy się nauczyć przebaczać tym, którzy nas dotkliwie zawiedli, jak Piotr zawiódł Jezusa?

¹ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2013, wyd. XV, s. 643.

W czasie działalności Jezusa Piotr często występował w roli lidera 12 apostołów. Zazwyczaj to on był ich rzecznikiem. Gdy Mateusz wymieniał uczniów, napisał: „Pierwszy Szymon, którego zwano Piotrem...” (Mt 10,2). Piotr odgrywał także ważną rolę w Kościele wczesnochrześcijańskim. To Piotr podjął inicjatywę w celu wyznaczenia ucznia mającego zastąpić Judasza Iskariotę, który wydał Jezusa (zob. Dz 1,15-25). W dniu Pięćdziesiątnicy to Piotr wyjaśnił zgromadzonym tłumom, iż to, co widzą, jest obiecany darem Ducha Świętego, który został wylany przez Boga na Jego lud (zob. Dz 2,14-36). To Piotr, gdy został aresztowany za głoszenie zmartwychwstania, przemówił do arcykapłana i zgromadzonych przywódców izraelskich (zob. Dz 4,1-12). To Piotr został skierowany do Korneliusza, pierwszego poganina przyjętego jako wyznawca Jezusa (zob. Dz 10,1-48). To Piotr gościł Pawła przez 15 dni, gdy ten po raz pierwszy po swym nawróceniu przybył do Jerozolimy (zob. Ga 1,18). Opisuując krąg wyznawców Jezusa w Jerozolimie w tamtych czasach, Paweł wymienił 3 filary zboru jerozolimskiego: Piotra, Jakuba — brata Pańskiego oraz Jana — umiłowanego ucznia (zob. Ga 2,9).

Przeczytaj Ga 1,18-19; 2,9.11-14. Co te wersety mówią o Piotrze, który pełnił ważną rolę w Kościele wczesnochrześcijańskim?

Nawet jako przywódca kościelny w oczywisty sposób powołany przez Jezusa, który powiedział mu: „Paś owieczki moje” (J 21,17), a nawet jako ten, który otrzymał wizję pouczającą go, by „żadnego człowieka nie nazywał skalany lub nieczystym” (Dz 10,28), Piotr potrzebował jeszcze czasu, bo dojść do duchowej dojrzałości.

We wczesnym okresie istnienia Kościoła niemal wszyscy chrześcijanie byli Izraelitami, a wielu z nich trzymało się „gorliwie Prawa” (Dz 21,20 BT). Według ich interpretacji prawa jądanie w towarzystwie pogan stanowiło istotny problem, jako że interpretacja ta nakazywała uważać pogan za nieczystych. Gdy wysłannicy Jakuba przybyli z Jerozolimy do Antiochii, Piotr przestał być wac w tamtejszych chrześcijan pochodzenia pogańskiego.

W oczach Pawła takie zachowanie stanowiło zagrożenie dla ewangelii. Uznał tę postawę Piotra za przejaw obłądy i odważnie przeciwstawił się mu. W rzeczy samej Paweł skorzystał z tej okazji, by zwrócić uwagę na najważniejszą zasadę chrześcijańskiej wiary — usprawiedliwienie wyłącznie z łaski przez wiarę (zob. Ga 2,14-16).

Choć Piotr został powołany przez Boga i przyjął to powołanie, to jednak miał pewne wady wymagające skorygowania. Jak reagujesz, gdy ludzie wskazują ci twoje słabe punkty?

DO DALSZEGO STUDIUM

Od pierwszego wyznania własnej grzeszności — przez odważną deklarację wiary w Jezusa jako Chrystusa, Syna Boga Żywego (zob. Mt 16,16) i przez fatalne wyparcie się Pana — aż po triumfy i błędy w roli przywódcy kościelnego Piotr z pewnością był wybitną postacią. W nieomylnym natchnieniu Ducha Świętego mógł napisać to, co napisał, nie tylko na podstawie teoretycznej wiedzy, ale także na podstawie własnego doświadczenia. Poznał on zarówno zbawienną łaskę Chrystusa, jak i Jego łaskę odradzającą. „Przed swym sromotnym upadkiem Piotr był bezczelny i despotyczny. Zabierał głos i przemawiał bez zastanowienia i pod wpływem chwilowych emocji. Zawsze był gotowy poprawiać innych i mówić to, co myśli, zanim posiadał jasne zrozumienie siebie i tego, co zamierzał powiedzieć. Ale Piotr został nawrócony i stał się zupełnie innym człowiekiem. Nie był już dawnym bezmyślnym i porywczym człowiekiem. Zachował gorliwość, ale teraz była ona poddana łasce Chrystusa. Nie był już gwałtowny, pewny siebie i buńczuczny, ale spokojny, opanowany i gotowy przyjmować pouczenia. Mógł zatem paść jagnięta i owieczki należące do trzody Chrystusowej”¹.

Każdy z nas przynajmniej w pewnym stopniu utożsamia się z Piotrem. Każdy czasami odważnie stawał w obronie wiary, ale też każdemu z nas czasami zdarzało się upadać.²

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jak o łasce Bożej świadczy to, że nawet po tak haniebnym zaparciu się Jezusa Piotr nadal odgrywał istotną rolę w Kościele wczesnochrześcijańskim i przeszedł do historii jako jeden z jego filarów oraz współautor *Nowego Testamentu*? Czego możemy się nauczyć z jego odrodzenia, abyśmy wiedzieli, jak postępować z tymi, którzy w jakiś sposób zawiedli Pana?

2. Podczas lekcji omówcie niebezpieczeństwa związane z kompromisami w Kościele. Skąd możemy wiedzieć, w jakich sprawach możemy ustępować, a w jakich nie wolno nam iść na kompromis w żadnych okolicznościach? Jakie przykłady nieszczęsnych kompromisów widzimy w historii chrześcijaństwa? Czego możemy się nauczyć z tych wydarzeń?

3. Piotr nauczył się niektórych lekcji w trudny sposób. Jak możemy się uczyć na jego błędach, aby uniknąć ich powtarzania?

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Mountain View—Omaha 1948, t. V, s. 334-335.

² Przeczytaj rozdziały *Powołanie nad jeziorem* oraz *Noc nad jeziorem*, w: *taż, Życie Jezusa*, Warszawa 2013, wyd. XV, s. 207-213.332-338.